

neděle 24. září

FILMÁLOVÝ
INTERKINO
VIZNÍ

36.

festival Finále Plzeň

Film drží lidi pohromadě

Antonio Lukič letos na Finále dorazil ve dvojí roli. Jako režisér zastupuje svůj film Lucemburk, Lucemburk, zařazený do sekce ZOOM, jako člen poroty bude rozhodovat o příštím vítězi Zlatého ledňáčka. V rozhovoru pro festivalové noviny přiblížil svůj vztah k festivalovým soutěžím obecně, vyznal se z obdivu k rané tvorbě Miloše Formana a vysvětlil, jak film může Ukrajincům pomoci v jejich válečném úsilí. I když o sobě tvrdí, že není moc zábavným člověkem, smysl pro humor mu rozhodně nechybí.

Letos jste jedním z členů festivalové poroty, je to pro vás první taková zkušenost?

Už druhá, poprvé jsem byl porotcem na göteborgském filmovém festivalu. Ve Švédsku jsem strávil dohromady dva měsíce a tu zemi jsem si zamiloval. Pořád je tam zataženo, lidé mají zvláštní smysl pro humor a sledují severské filmy. Krása. Takže jsem na roli porotce dobře připraven. Víím, jak filmy sledovat, víím, jak jim udílet ceny. Chápu, že trofej filmaři následně může pomoci, ale osobně bych se bez toho obešel. Byl bych raději kdyby soutěže na filmových festivalech vypadaly víc jako školní soutěže, kde vítězí všichni. Diplom za nejhezčí oči, nejlepší taneček a tak podobně. Proto mám raději nesoutěžní festivaly jako je třeba ten v Torontu. Tam se udílí jen jedna cena, divácká, a když ji místo

vás dostane třeba Spielberg, není to žádná ostuda.

A jak se vám líbí v Česku, máte k této zemi nějaký vztah?

Česko dalo světu mnoho skvělého umění. Například Krteček je nejoblíbenější pohádkovou postavou mého syna, Miloš Forman byl zase vzorem pro mě i mnoho mých spolužáků. Zejména díky svým raným filmům jako je Černý Petr. Osobně mě ovlivnil i Jiří Menzel. Zúčastnil jsem se jeho masterclass na oděském filmovém festivalu, nazvané „Točit komedii není žádná legrace“. Celou ji uvedl tím, že sledovat filmy Michelangela Antonioniho je podle něj čiré utrpení. Deset lidí se rázem zvedlo a odešlo. Chápu, že se cítili dotče-

ní, ale já se smál na celé kolo. Ne že by Antonioniho filmy člověku neměly co nabídnout, ale je to jiný druh kinematografie. Nepřístupný.

Proto sám točíte komedie?

Volím takový kombinovaný postup. Mám rád, když film diváka přiměje zamyslet se, ale zároveň si musí získat jeho pozornost. Je to stejné jako když píšete příspěvek na Facebook, klíčové je upoutat. Některým filmům se to daří pět minut, některým hodinu a půl, jiným třeba deset let a Formanovým filmům dodnes.

O film se zajímáte odjakživa?

Ne, nejsem takový ten typ filmaře, který už v dětství někde pobíhal s kamerou. Na filmařskou dráhu

mě navedla máma. Poté, co jsem dodělal střední školu mi řekla: „Umíš dobře manipulovat lidmi, jinak moc talentovaný nejsi, tak co kdyby ses stal filmařem? Běž na filmovou školu do Kyjeva a snaž se.“ O filmu jsem toho v té době moc nevěděl, jméno Federica Felliniho jsem poprvé slyšel až na zápisu do školy. Znělo mi to jako nějaká značka obuvi. Ale potom jsem začal pilně studovat a navštěvovat filmové festivaly. Dohnal jsem, co šlo.

Jak jste s takovou výchozí pozicí na vysokou školu vůbec dostal? Když se přihlašujete na uměleckou školu, většinou skládáte talentové zkoušky, kde po vás chtějí, abyste přednesl báseň, něco zahrál, pronesl monolog... Kdybych měl studenty vybírat já, šel bych na to úplně jinak. Raději bych jim zkontroloval ledviny, srdce, plíce a tak dále. Na filmaře musíte být v dobré kondici, psychické i fyzické. Potom, co jsem dotočil Lucemburk, Lucemburk, připadal jsem si o dvacet let starší.

Na wikipedii se píše, že vaším prvním filmem byla Ryba z bajkalského jezera (Fish of Lake Baikal), o níž jsem jinak mnoho zmínek nenašel. Přiblížil byste jej?

Ano, to je studentský dokument o mých prarodičích; možná nejlepší film, jaký jsem dosud natočil. Když jsem se dozvěděl, že je můj děda nemocný a pravděpodobně

brzy zemře, jeli jsme z Ukrajiny po transsibiřské magistrále do jejich rodného kraje, aby se rozloučili se svými příbuznými. Natočil jsem ho v roce 2012 a bylo to jedinkrát, kdy jsem vycestoval do Ruska. Všichni se tehdy sjížděli do Kyjeva na Mistrovství Evropy ve fotbale a já jel zatím na Sibiř. Vznikla z toho skvělá vzpomínka, devadesát procent aktérů, kteří v tom filmu vystoupili, je už po smrti.

Oba vaše následující filmy jsou hrané, k dokumentu se už vracet neplánujete?

Ale ano, například teď v létě jsem natočil krátký dokument Co jsem dělal o prázdninách (How I spent my summer holiday), v němž se lidé schází během prvního školního dne a vyprávějí si své letní zážitky. Obecně ale filmy na hrané a dokumentární nedělím. Jsou jen filmy dobré a špatné.

Souvisí to i s tím, jak využíváte autobiografických prvků při psaní svých filmů, například Lucemburku, Lucemburku?

Každý film je svým způsobem autobiografický, Lucemburk, Lucemburk jen možná o trochu více než jiné. Nemám sice žádné dvojče, ale oba hrdinové v tom filmu zastupují mě. Mají zosobňovat dvojí, protikladný přístup ke světu. Taky je to film o cestě malých lidí z malé země na velký Západ. Je v tom hodně symbolismu.

Hrdiny, o nichž hovoříte, hrají

fanoušků, kteří se s nimi po vystoupení dalších pět hodin fotí. V Benátkách, kde Lucemburk, Lucemburk soutěžil v sekci Horizonty, to vypadalo úplně jinak. Po projekci zbyli v sále jen dva Italové, kteří nám zatleskali a řekli: „Dobrá práce, kluci!“ To je jiná zkušenost. Na výsledném filmu bych toho dnes rád mnoho změnit, musel jsem ale spěchat s jeho dokončením. Když dnes člověk natáčí filmy na Ukrajině, nemůže být perfekcionista.

Vše na Ukrajině teď samozřejmě ovlivňuje probíhající válka. Jak si stojí tamní kinematografie?

Stejně jako Ukrajina sama je silná, drží se. Spousta lidí zůstala doma, dělá, co může, a já věřím, že všechno dobře dopadne. Momentálně jsou velmi populární, možná trochu překvapivě, záznamy komediálních výstupů „na stojáka“ (Stand Up Comedy). Komici přitahují pozornost tisíců lidí a vydělávají tak dost peněz pro armádu.

Může tak film pomoci vyhrát válku?

Kinematografie není zbraň, ale možná by se dala přirovnat ke zbroji. A tmelu, který drží společnost pohromadě.

skutečná dvojčata, Amil a Ramil Nasirovi. Nejde však o herce, jak jste je tedy pro film vybral?

Nasirovi nejsou profesionálními herci, ale slavnými rappery. Ale spoň tedy na Ukrajině, kde jejich koncerty navštěvují desítky tisíc

Vodárna Plzeň

Skvělá voda každý festivalový den

Kolik litrů pitné vody spotřebuje v průměru každý den jeden Plzeňák?

Správnou odpověď najdeš u našeho vodního baru ve festivalovém centru.

Obklopte se filmem ve virtuální realitě

Finále přináší první český autorský film natočený ve virtuální realitě Tmání. Režisér Ondřej Moravec v něm nabízí pohled do duše mladého člověka, který svádí boj s depresí. Bezprostřední pohled do nitra trpící duše dokáže v divácích vyvolat silný prožitek. Autobiografický animovaný film však nabízí mimo tíživého pocitu naděje a ukazuje cestu, jak se s nemocí vyrovnat. Inten-

zitu diváckého prožitku umocňuje interakce mezi divákem a průvodcem, v jehož přítomnosti se můžete doslova dotknout Ondřejova vnitřního světa, povzbudit ho a podat mu pomocnou ruku. Jediný projekt, který byl nominovaný na Českého lva v kategorii Nejlepší animovaný film, budou moci návštěvníci zažít každou půl hodinu v Primátorském salonku Měšťanské besedy.

Tmání
24. 9. 11:00–16:30 Saloněk Primátor, Měšťanská beseda

Filmové tipy Ireny Hejdové z Deníku N

Nenápadná loňská sociální komedie Jana Prušinovského s bizarní ústřední trojicí Hádek – Ferro – Kozub v rolích vesnických buranů mířících za automobilovým dobrodružstvím. Neméně skvělá je Anna Kameníková v roli zdrchané

manželky jednoho z nich. Filmová lahůdka pro ty, kdo mají rádi komedie s přesahem. A kdyby vám sociálního tématu namixovaného s komedií bylo málo, můžete dnes vyrazit i na klasiku, Panelstory Věry Chytilové z roku 1979.

Grand Prix
24. 9. 20:30 Velký sál, Měšťanská beseda
Panelstory aneb Jak se rodí sídliště
24. 9. 17:30 Studijní a vědecká knihovna

Finále dětem

Každý rok festival Finále myslí i na ty nejmenší diváky a diváčky. Doporučujeme nenechat si utéct nedělní dvojprojekci pohádek Gregor Mendel a tajemství hrášku a Websterovi ve filmu, na kterou bude navazovat tvořivý workshop určený dětem.

Všestranný moravský přírodovědec Gregor Mendel byl kdysi zvědavým chlapcem se zájmem objevoval svět. Později se jako student pouští do slavného experimentu s hráškem, který mu zajistí celosvětové uznání. Krátkometrážní animovaný snímek laskavou formou seznamuje malé diváky s osobností přírodovědce a objevitele zákonů dědičnosti. Režie se ujal David Súpup, autor Večerníčku Jezevec Chrujda.

Snímek Websterovi ve filmu zachycuje pavoučí rodinu v jejímž čele kraluje mladá pavoučí slečna Lili. Rodinný animovaný film zau-

jme i nejmladší děti, které teprve sbírají své první divácké zkušenosti. Lili si ráda hraje, je zvědavá a vleze i tam, kam nemá. Když si najde kamarádku z lidského světa, pozná, jak vypadá skutečné přátelství.

Na filmové dobrodružství bude možné navázat výrobou vlastního pavoučího kamaráda, který dětem ve formě brože poslouží jako talisman pro štěstí nebo jim dodá odvalu k nečekaným dobrodružstvím. Workshop, který bude trvat zhruba 30 minut proběhne bezprostředně po filmu a vstup na něj je zdarma.

Gregor Mendel a tajemství hrášku Websterovi ve filmu
24. 9. 14:00 Malý sál, Měšťanská beseda

Lucemburk, Lucemburk
24.9. 20:00 Malý sál, Měšťanská beseda

TIP

Ukrajinská road movie s humorem

Po dramatu Zem je láva a tíživém dokumentu Východní fronta dnes Finále do třetice „zoomuje“ na Ukrajinu a nabízí odlehčení v podobě komediální road-movie Lucemburk, Lucemburk. Do titulního města se chystají vyrazit dvojčata Kolja a Vasylii za umírajícím otcem, ale jak praví staré klišé, jejich „cílem (a páteří filmu) je cesta“. Po debutu Mé tiché myšlenky se režisér Antonio Lukič podruhé vydal na své oblíbené pole komedie, kde sazenice osobních zážitků dorůstají do klasů všeobecného sdělení, nerozlučně však spjatého s realitou Ukrajiny, postsovětské Evropy a možná i celého současného světa. Za svůj druhý film, v němž herecky exceluje debutující dvojice skutečných bratří, raperů Amila a Ramila Nasirových, byl Lukič nominován na řadu významných národních i nadnárodních filmových cen.

Filmem otevíráme prostor pro debatu

Alexandra Vostrejžová vystudovala obor muzikálového herectví na Janáčkově akademii múzických umění v Brně. Aktuálně účinkuje v muzikálovém souboru Divadla Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Společně jsme si povídali o jejím filmovém debutu v thrilleru #annaismissing režiséra Pavla Soukupa.

Jak na vás zapůsobila streamovací série #martyisdead, na kterou film #annaismissing volně navazuje?

Série se mi velmi líbila. Zaujala mě tím, jak divákům zprostředkovává informace retrospektivně. Tvůrci si s diváky zahrávají a po každé, když už máte dojem, že

víte, kdo Martyho zabil, získáte pocit, že to byl někdo jiný. #Martyisdead byl natočený způsobem, který mě vtáhl. Celou sérii jsem viděla na jeden zátah.

Takže jste se rozhodla participovat na projektu #annaismissing právě na základě dojmů, které ve vás předchozí série zanechala. Čím vás zaujal samotný scénář?

Téma bezpečí dospívajících či dospělých žen, ať už na internetu nebo v reálném světě, který je zde tematizované, mi je blízké. Zaujalo mě, že film nenabízí jasné východisko, jak něco má nebo nemá být, ale otevírá prostor pro debatu.

Jak moc je pro vás důležité pracovat na projektech, které mají přesah a otevírají společenskou debatu?

Je to samozřejmě super, když člověk pracuje na něčem, za čím si může stát. Velmi mě baví diskuze po projekcích #annaismissing,

na kterých se dozvídám, jaké film vyvolává v divácích dojmy. Někteří lidé na nich shodnou, že je internet špatný. Na což během diskusí reagujeme tak, že to tak nemusí být a že je na místě se o tomhle nástroji bavit otevřeně. Možnost bavit se o věcech vytváří

modulservis

OCHRÁNÍME TO, CO VY JSTE TĚŽCE BUDOVALI.

POJIŠTĚNÍ | FINANCOVÁNÍ | RIZIKOVÉ AUDITY

pocit bezpečí. Děti je možné nejlépe ochránit tím, že je zbavíme strachu a studu s rodiči otevřeně komunikovat o tom, co se na sociálních sítích děje.

Jaká témata #annaismissing zachycuje a otevírá?

Je jich celá řada. Jedním z témat je sharenting, neboli veřejné sdílení fotografií svých dětí od útlého věku. Rodiče si nemusí uvědomovat, že fotky, na kterých jsou jejich děti polonahé nebo nahé se mohou dostat do nesprávných rukou. Navíc dětem může v dospělejším věku vadit, že například na serveru Rajče jsou dostupné fotky z dovolené z roku 2006, kde pobíhají nazí po pláži. Odkazujeme také na jev, kterému se říká revenge porn. Tedy na situace, kdy váš bývalý partner, partnerka nebo někdo, kdo jím chtěl být, zveřejní ve snaze pomstít se vaše choulostivé fotografie. Zároveň film otevírá i téma cancel culture. Co je a není cancel culture se poměrně těžko definuje. Pro mě je ve filmu důležitý moment, kdy o Anně vyjdou najevo informace, které se nelíbí jejím fanouškům a ti jí na základě toho vystaví řadě nenávistných komentářů. To je něco, co se stává poměrně často. Byla bych ale ráda, kdyby si diváci z filmu víc než pocit, že nemají nikam nic psát, aby se jim to nevymstilo, odnesli zamyšlení nad tím, jak na některé věci reagujeme. To, že někdo udělal nějaký přešlap ještě neznamená, že mu musíme psát, aby se šel zabít. Konec konců kdo jsme, abychom tak jednoduše lidi odsoudili.

Film zachycuje chování generace Z na sociálních sítích. Jakou odezvu měl film u těch, o kterých vlastně je?

Na instagramu mě kontaktovalo několik mladých dívek s tím, že na ně film působil silně, celá ta mrazivá atmosféra. Myslím si, že filmy pro mladistvé takové vždy nebývají, častěji se jedná o romantické komedie nebo tradiční blockbustery. Z reakcí si myslím, že se jim to opravdu líbilo. A nikdo z nich (alespoň ve zprávách pro mě) nerozporoval jazykovou stránku filmu.

Některé reakce na #annaismissing totiž poukazují na to, že dialogy nepůsobí zcela autenticky. K obdobným situacím často dochází tehdy, když dialogy píše generace starší lidí, kteří neví, jak se teenageři vyjadřují. Nicméně něco jako univerzální generační jazyk, který by užívali všichni, neexistuje. Přičemž je třeba vzít v potaz i to, že se s ohledem na aktuální trendy neustále proměňuje. Slovník mladších generací je ovlivněn třeba i tím, na kterých sociálních sítích tráví nejvíce času. I já si často jako divák říkám, že takhle by to přece nikdo neřekl, ale pak slyším na instagramu holku v mém věku, která řekne: „ráno se getnu ready do gymu“, což bych já osobně třeba neřekla.

Mají tedy scénáristé vůbec šanci zachytit autenticky jazyk mladých generací?

Myslím si, že cestou k autentickosti je možnost, aby si herci v rámci mezí mohli dialog upravit a dostali příležitost říct, že některé dialogy by v této formě neřekli. Stává se mi, že zaznamenanám dialog, během kterého postava používá výrazy, které běžně používám také, nicméně je vidět, že daný herec nebo herečka je běžně nepoužívá a pak dialog takzvaně šustí papírem. Ale i navzdory všem snažím je

zvyklá si dávat pozor, z čehož jsem byla hodně nervózní. Měla jsem štěstí, že postava Niny je většinu času nervózní, takže jsem jí tenhle svůj pocit mohla propůjčit. Byl to křest ohněm, ale jsme za něj nesmírně ráda. Navíc jsem měla možnost pracovat s Bárou Bočkovou a Markem Němcem, z jejichž zkušeností jsem mohla na place čerpat inspiraci a energii.

#annaismissing se věnuje nástrahám sociálních sítí. Jak k nim přistupujete vy osobně?

Našla jsem si cestu, jak k nim přistupovat jako k nástroji, ze kterého čerpám informace. Zároveň sdílím věci, které považuji za zajímavé a hezké nebo přímo souvisejí s mojí prací.

pravděpodobné, že konkrétní dialog bude nakonec stejně někomu vadit, protože zrovna jeho synovec nebo dítě takhle nemluví.

Jaká pro vás byla první zkušenost s filmovým natáčením. Co ve vás tato zkušenost zanechala?

Právě tím, že to byla moje úplně první zkušenost, tak zanechala velkou stopu. Přestože jsem samozřejmě věděla, že film je jiný než divadlo, tak se ukázalo, že je spoustu věcí, na které jsem nebyla

Učím se hlídat si čas, který trávím na sociálních sítích. Někdy mám tendence se cítit špatně, když vidím, kolik práce a na čem všem ostatní pracují, a přestože i já pracuji na řadě projektů, tak ve chvíli, kdy to sleduji z gauče, pohltnu mě pocit, že bych měla dělat něco jiného. Zároveň si však uvědomuji, že sociální sítě jsou něco, co můžu ve chvíli, kdy ve mně vyvolávají nepříjemné pocity, vypnout.

Na společné cestě

Jsmo součástí největší stavební skupiny v Česku a na Slovensku VINCI Construction CS. Patříme mezi nejvýznamnější firmy v oblasti dopravně-inženýrského stavitelství a své služby nabízíme zákazníkům už 70 let.

Pověst společnosti EUROVIA CS stojí na kvalitní, věcné a odborně odvedené práci. Naše stavby realizují vysoce kvalifikovaní a zkušení zaměstnanci.

Součást Skupiny | VINCI CONSTRUCTION

Fenomén NobodyListen zblízka

Časosběrný dokumentární film s názvem Generace A: Ať si každý dělá, co chce představuje kariérní cestu hudebního producenta Jakuba Stracha aka NobodyListen. Na pozadí příběhu tohoto úspěšného DJe, který se na české hudební scéně pohybuje od svých čtrnácti let, se otevírají témata úspěchu, komerce, generačního neporo-

zumění i dopadu pandemie na ty, kteří se živí na poli kultury. Režisér Kryštof Zvolánek divákům servíruje pohled do zákulisí koncertů společně s generační výpovědí mladých mileniálů a mileniálek reflektující temné stránky české klubové scény. Před projekcí bude uveden krátký černobílý studentský snímek Soni Zvoníčkové Fly.

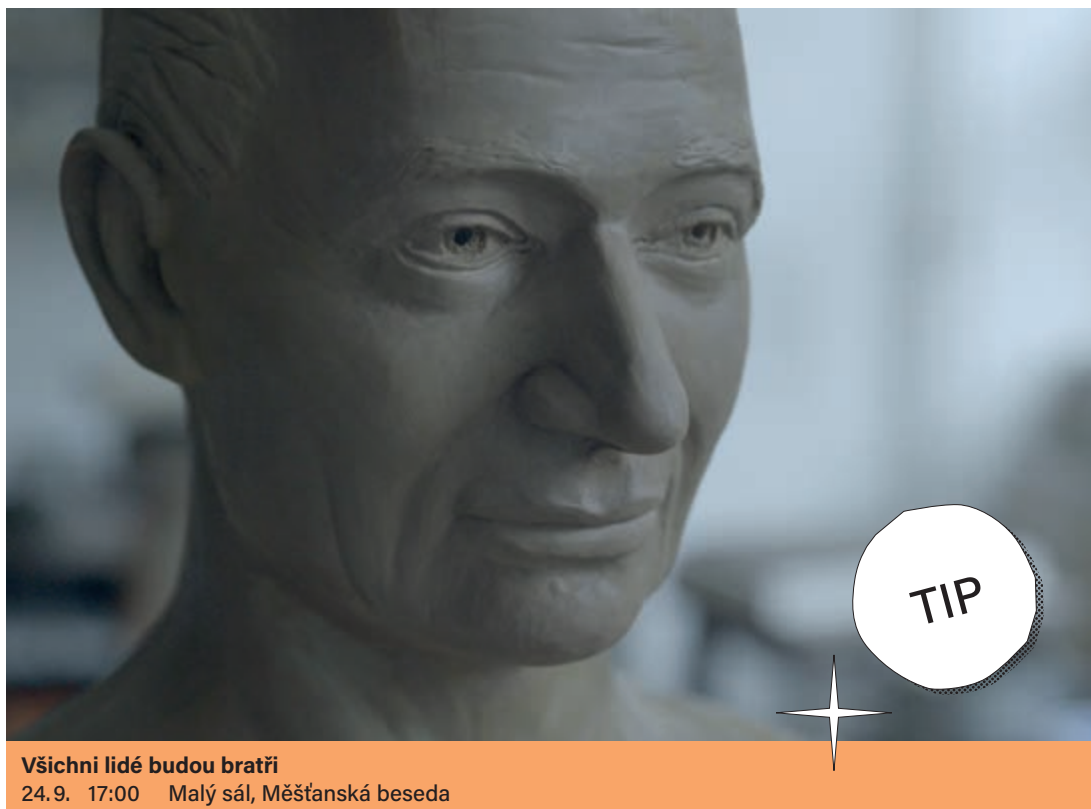

Fly
Generace A: Ať si každý dělá, co chce
24.9. 15:00 JoNáš, Měšťanská beseda

Je na čem stavět

metr@stav

Jeden politik, mnoho pohledů

Všichni lidé budou bratři
24.9. 17:00 Malý sál, Měšťanská beseda

Kdo byl Alexander Dubček? Komunista? Zbabělec? Jaký příběh se skrývá za historickými dokumenty a četnými bustami? Renomovaný dokumentarista Robert Kirchhoff po sedmi letech představuje svůj nový film, v němž z útržků archivních materiálů i současných úvah skládá mozaikovitý portrét jedné z klíčových osobností pražského jara. Od dětství, přes dobu své největší slávy a odchod do ústraní až k obrazu a odkazu, jenž po sobě zanechal, máte možnost sledovat Dubčekovu stopu v eseji, která si množstvím výchozích zdrojů nezádá s prací Karla Vachka. Ostatně i tento český renesanční umělec, který před třemi roky zemřel, dostává ve filmu prostor představit se vyjádřit. Snímek Všichni lidé budou bratři byl letos premiérově uveden na MFF v Karlových Varech.

Koho můžete dnes na festivalu potkat?

Herec **Marek Adamczyk** představí minisérii Mozaika.

Eva Podzimeková se po boku Marka Adamczyka objeví také v delegaci k sérii Mozaika.

Režisér **Petr Bebjak** uvádí své projekty Matematika zločinu a Krakonošovo tajemství.

Herečka **Judit Pecháček** se objeví na projekci filmu Piargy.

Komunikace uměním

Jak se vztahovat ke světu, v němž žijeme, a jak své pocity umělecky zpracovat? Podněty k přemýšlení nad touto otázkou nabízí jeden z dnešních dvojprogramů sekce „Sutnarka uvádí“. Studentka Kamila Müllerová hledá odpovědi přímo svým krátkým filmem Beyond the Silence, v němž boří hranice mezi civilizací a přírodou. Středometrážní dokument Jakuba Michala Je nalezena tím, koho

hledá k tématu naopak přistupuje zprostředkovaně skrze osobu překladatelky Anny Kareninové. Díky jejímu postřehům si uvědomíme, jak důležité pro správný překlad je poznat prostředí, v němž autor původního textu žil. Michalův film byl za nejlepšího kameru Jakuba Vrbíka oceněn na MFDF v Jihlavě, jako nejlépe režírovaný dokumentární film jej vyzdvihl letošní ročník FAMUfestu.

Beyond the Silence + Je nalezena tím, koho hledá
24.9. 13:00 Divadlo Dialog

Život beze slov

Emocionálně intenzivní film Němá tajemství režiséra Tomáše Mašína vypráví o snaze porozumět řeči a touhám člověka, který ztratil způsob komunikace s okolním světem. Život manželů Martina a Eriky se obrátí naruby, když Martin v důsledku těžkého úrazu hlavy ztrácí schopnost řeči. Po boku částečně paralyzovaného muže zůstávají všechny jeho osudové ženy, které vyprávějí svůj

úhel pohledu na nešťastnou událost. O Martinův případ se totiž začíná zajímat policie, která postupně rozplétá síť malých, chytřích lží. Kvůli roli Martina trpícího afázií prošel herec Marián Mitaš drastickou proměnou, výrazně zhubl a oholil si hlavu. Po jeho boku se objeví Jana Plodková.

Němá tajemství
24.9. 14:30 Velký sál, Měšťanská beseda

PIZZA DOMA JEDE NA FINÁLE PLZEŇ

Náš REGION

NEJVĚTŠÍ SÍŤ
BEZPLATNÝCH
LOKÁLNÍCH
NOVIN V ČR

Na pobočkách České pošty, Levných knih, v síti trafik Traficon,
v síti prodejen Eso Market, COOP nebo na webu.

www.nasregion.cz

Herec má pro všechny
případy kaskadéra.
Ale kdo to vezme za vás?

ÚRAZOVÉ POJIŠTĚNÍ
DĚTÍ I DOSPĚLÝCH

Pojišťovna VZP, a. s.,
oficiální pojišťovna filmového festivalu.

Chráníme to nejценnější

www.pvzp.cz

Šéfredaktorka:
Hana Bárta Nikodemová

Redaktoři:
Sarah Sofia Huikari
Jan Bergl

Fotografie:
Finále fototým

Sazba:
Petr Růžek

Grafický návrh:
Jaroslav Mašek

Asistenti redakce:
Dominik Samek
Dominika Nohavcová

↓
STAHOJTE
FESTIVALOVOU
APLIKACI

Download on the
App Store

GET IT ON
Google Play

Festival finančně podpořili

Generální mediální partner

Filmová Plzeň

MINISTERSTVO
KULTURY

fond
kinematografie

PLZEŇSKÝ KRAJ

Česká televize